

011115-3

V našem světě (možná víc, než jak tomu bývalo dříve) je mnoho nejen lidí-jednotlivců, ale etnických skupin, národů, společenských vrstev atd., kteří nevidí své současné postavení jako situaci míru, nýbrž jako útlak, nesnesitelné břemeno nespravedlnosti a často přímo nenávistného pokořování. Jak můžeme mluvit o „věčném míru“ na této planetě, když tady jsou stamilióny lidí, kteří svou situaci vidí jako neudržitelně nespravedlivou? Nemůžeme přece do nekonečna omílat výtky, že třetí svět nás Evropany a Američany podezírá, že se k nám chová odmítavě až nepřátelsky: cožpak si to nezasloužíme? Cožpak jsme se o to v dosavadních dějinách sami nepostarali? Dokud nějakého – byť relativního – úspěchu nebudou dosahovat jen ti, kdo sáhnou po zbrani a po válečném konfliktu, dokud my sami nebudeme dbát spravedlnosti i tam, kde útlak a zotročenost hlasitě nekřičí, dokud sami nebudeme aktivně vyhledávat ty, kteří byli a jsou podmaňováni a zotročováni, dotud se nebudeme mít právě rozhořčovat nad tím, že další a další budou sahat po válečných konfliktech – anebo po terorismu, což je – jak se dnes všeobecně říká – jen nový druh války.

(Písek, 011115-3.)